

О П Р Е Д Е Л Е Н И Е

№ 17065

гр. София, 20.05.2025 г.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 73 състав, в
закрито заседание на 20.05.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Елеонора Попова

като разглежда дело номер **558** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и
за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.248 от ГПК във вр. с § 2 ДР ДОПК и чл. 144 АПК.

Образувано е по молба на И. П. В., чрез адв. С. Д., постъпила на 16.04.2025г., за изменение на постановеното по делото решение в частта за разноските. В молбата са наведени доводи, че присъденото в полза на ответника юрисконсултско възнаграждение в размер на 544.60 лв. е „прекомерно с оглед правната и фактическа сложност на делото и факта, че е проведено едва едно съдебно заседание по производството, продължило едва 4 минути, съгласно Протокол от 05.03.2025 г. и в което заседание не са извършени почти никакви процесуални действия“. Излагат се съображения и за получаване на месечно трудово възнаграждение от юрисконсулта, както и че не става въпрос за извънредно голямо количество работа на юрисконсулта във връзка с делото. Моли съда да намали присъдените разноски в полза на ответника.

В предоставения срок, включително до произнасянето на съда, не е постъпило становище на ответника по искането.

Административен съд София- град, в настоящия състав, като съобрази изложеното в молбата, намери за установено следното:

Съгласно чл.248, ал.1 ГПК в срока за обжалване, а ако решението е необжалваемо- в едномесечен срок от постановяването му, съдът по искане на страните може да допълни или да измени постановеното решение в частта му за разноските.

Претенцията за изменение на решението в частта за разноските е подадена от надлежна страна и в срока по чл. 248, ал. 1 от ГПК, приложим на основание чл. 144 от АПК, поради което е процесуално допустима.

Разгледана по същество е неоснователна.

С Решение № 11183 от 01.04.2025 г., постановено по адм.д. № 558/2025 г. по описа на АССГ, е отхвърлена жалбата на И. П. В. срещу Ревизионен акт /РА/ № Р-22221923007148-091-001/11.07.2024 г., издаден от Р. Р. Б.- орган, възложил ревизията и Ц. К. Х.– ръководител на ревизията, в частта потвърден с Решение № 1543/26.11.2024 г. на Директор на дирекция „Обжалване и данъчно- осигурителна практика“, [населено място], Централно управление на

Национална агенция по приходите, в която са установени допълнителни задължения за данък върху годишната данъчна основа по чл.17 ЗДДФЛ, за оспорваните данъчни периоди 2017 г. и 2018 г. в общ размер на 1511.95 лв. и лихви в общ размер на 934 лева. Със същия съдебен акт е осъден И. П. В., с ЕГН- [ЕГН], да заплати на Национална агенция за приходите сумата в размер на 544.60 лева, разноски по делото.

Правото на разноски зависи от изхода на правния спор и възниква за страната, в чиято полза е постановен съдебният акт, след съответно искане и представяне на доказателства за извършените разходи.

Съгласно чл. 161, ал.1 ДОПК на жалбоподателя се присъждат разноските по делото и възнаграждението за един адвокат за всяка инстанция съразмерно уважената част на жалбата. На ответника се присъждат разноски съобразно отхвърлената част от жалбата. На администрацията вместо възнаграждение за адвокат се присъжда за всяка инстанция юрисконсултско възнаграждение в размера на минималното възнаграждение за един адвокат. Според ал.2 на чл.161 ДОПК, при прекомерно възнаграждение за адвокат без оглед на действителната правна и фактическа сложност на делото съдът може да присъди по- нисък размер на разноските в тази им част, но не по- малко от минимално определения размер съобразно чл. 36 от Закона за адвокатурата.

Действително, в т. 54 от Решение на СЕС от 25.01.2024 г. по дело С-438/22, е прието, че национална правна уредба, съгласно която, от една страна, адвокатът и неговият клиент не могат да договорят възнаграждение в размер по- нисък от минималния, определен с наредба, приета от съсловна организация на адвокатите като Висшия адвокатски съвет, и от друга страна, че съдът няма право да присъди разноски за възнаграждение в размер по-нисък от минималния, трябва да се счита за ограничение на конкуренцията "с оглед на целта". Изводът, който налага така приетото от СЕС решение е, че съдът не е длъжен да съобрази забраната в чл. 78, ал. 5 ГПК и в чл. 161, ал. 2 ДОПК да присъжда по-малко от минималния размер на адвокатските възнаграждения. Според т. 2 от диспозитива на Решението на СЕС от 23 ноември 2017 г. по съединени дела С-427/16 и С-428/16 чл. 101, пар. 1 ДФЕС във връзка с чл. 4, пар. 3 ДЕС и с Директива 77/249/ЕИО на Съвета от 22 март 1977 година относно улесняване на ефективното упражняване от адвокатите на свободата на предоставяне на услуги трябва да се тълкува в смисъл, че допуска национална правна уредба, съгласно която в полза на юридически лица или еднолични търговци се присъжда адвокатско възнаграждение, ако те са били защитавани от юрисконсулт. В същия смисъл са и мотивите на постановеното от Конституционния съд на Република България Решение № 10/29.09.2016 г. по конст. д. № 3/2016 г., обн. ДВ, бр. 79/7 октомври 2016 г., с което е отхвърлено искането на омбудсмана за установяване на противоконституционност на чл. 78, ал. 8 ГПК, обн., ДВ, бр. 59 от 20.07.2007 г. и на чл. 161, ал. 1, изр. три ДОПК, обн., ДВ, бр. 105 от 29.12.2005 г. Във връзка със законодателното решение да се присъжда юрисконсултско възнаграждение в размера на минималното адвокатско възнаграждение Конституционният съд приема, че макар и несвършено, то може да се възприеме като обществено оправдано и необходимо пред перспективата да няма изобщо такова. Изводът, който се налага, е че доколкото юрисконсултът се намира в трудови (служебни) правоотношения с представлявания, респ. учредението, където е административният орган, той не договаря възнаграждението си за процесуалното представителство по конкретното дело на пазарен принцип. Необходима е регламентация на начина за определяне на неговото възнаграждение, както е приел и Конституционният съд, и наличието на такава не би могла да ограничава конкуренцията. Поради това не следва от Решението на СЕС от 25.01.2024 г. по дело С-438/22 абсолютната неприложимост на наредбата, определяща минималните адвокатски възнаграждения с оглед

материалния интерес, при присъждането на юрисконсултско възнаграждение.

В процесния казус, съдът е присъдил на основание чл.161 ал.1 ДОПК юрисконсултско възнаграждение в размер на 544.60 лева, който е минималния размер, предвиден в чл.8, ал.1 вр. чл.7, ал.2, т.2 от НАРЕДБА № 1 от 9.07.2004 г. за възнаграждения за адвокатска работа (Загл. изм. – ДВ, бр. 14 от 2025 г.

Същевременно законодателят е заложил императивното изискване за процесуална активност на страната по делото да претендира намаляване на размера на адвокатското/юрисконсултското възнаграждение, дължимо като разноски.

В конкретния случай, в пледоарията по съществото на спора жалбоподателят, чрез процесуалния си представител претендира разноски, съгласно списък. Не е направено обаче възражение за прекомерност на претендираното юрисконсултско възнаграждение.

При това положение и доколкото до приключване на устните състезания не е направено възражение за прекомерност от страна на жалбоподателя досежно размера на претендираните от насрещната страна разноски, съдът не следва да извършва такава преценка, включително и с оглед Решение на СЕС от 25.01.2024 г. по дело C-438/22. В този смисъл е решение по административно дело № 11154/2024 г. по описа на ВАС, Първо отделение.

Предвид изложеното не са налице основания за изменение на постановеното по делото решение, в частта за разноските, поради което искането следва да се отхвърли, като неоснователно.

Мотивиран от горното, съдът

О П Р Е Д Е Л И:

ОТХВЪРЛЯ искането на И. П. В., за изменение на Решение №11183/01.04.2025 г. по адм. дело №558/25 г. по описа на Административен съд София- град, в частта за разноските.

Определението подлежи на обжалване пред Върховния административен съд на Република България в 14- дневен срок от съобщаването му.

СЪДИЯ: